

Arjen Witte

Een rondje Regthuys

Een rondje Regthuys

ISBN : 9789403899657

Copyright © 2026 Arjen Witte

Auteur: Arjen Witte

Druk: Bookmundo

Omslagontwerp: Arjen Witte

Vormgeving binnenwerk: Arjen Witte

Novelle

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De aankomst

De airco loeide uit volle borst koele wind, toen Leon zijn grijze Tesla voorzichtig de onoverzichtelijke bocht instuurde. De felle zon weerkaatste in de vreemde kunstwerken van “de kunsttuin Winkel” die met het nemen van de bocht zijn blikveld binnenschoven, terwijl hij afremde om de tegenligger tijd te geven zijn auto half de berm in te sturen zodat ze elkaar op de smalle toegangsweg naar de golfbaan konden passeren.

Het was een warme dag. De lucht was strak blauw.

De zomer had zich al vroeg aangekondigd. Zelden was het de eerste week juni zo heet geweest als nu.

Terwijl Leon over de Limmerschouw langs het eenzame huis richting de golfbaan reed, moest hij onbewust weer denken aan de gewelddadige overval die daar jaren geleden had plaatsgevonden en die de bewoonster het leven had gekost.

De moord was nooit opgelost.

Leon stuurde zijn Tesla Model 3 de halflege parkeerplaats op. Het was rustig. Zelfs voor een dinsdag.

Kennelijk was het voor veel mensen te warm om te golfen dacht hij, terwijl hij zijn auto extra voorzichtig naast een protserige Bentley in het voorlaatste parkeervak voor het clubhuis reed. Leon stapte uit en keek met enig afschuw naar de gloednieuw ogende, two-tone, Continental GT Convertible.

Heel veel verstand van auto's had hij niet, maar deze schatte hij toch snel op ruim vier ton. Nog nooit had Leon een auto gezien die overlangs in twee kleuren was gespoten. Vanaf de linkerkant leek hij knalgeel, met zwartlederen bekleding, maar aan de rechterkant was hij pikzwart met gele bekleding. Wat een opzichtig ding. Het was een auto die je zelfs op de meest exclusieve golfbanen niet snel zou zien, maar hier op het parkeerterrein van het Regthuys viel hij nog meer op dan een Formule-1 racewagen op een boerenerf.

Het Regthuys. Zijn home course met een Westfriese, nuchtere “Doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg” mentaliteit. Beroemd om zijn ongekende gastvrijheid en laagdrempeligheid.

Eén keer had hij zich laten verleiden om zijn lidmaatschap op te zeggen en om lid te worden van golfbaan Westwoud, veel dichterbij zijn huis, maar na een jaar was hij met hangende pootjes teruggekeerd. De sfeer in Westwoud kon niet tippen aan de gemoedelijke, strandpaviljoen-sfeer in Winkel.

Leon had intussen zijn achterklep geopend en zeulde zijn tas uit de kofferbak. Hij klapte zijn trolley uit en snoerde de grijs-rode Wilson-Staff cart bag er stevig op vast. Zittend op de rand van zijn achterbak, verwisselde hij zijn sportieve instappers voor de golfschoenen die hij een paar weken eerder in de golfshop met flinke korting in de sale had gekocht.

Hij keek op zijn horloge en constateerde tot zijn genoegen dat hij net tijd genoeg had om een paar mandjes in te slaan op de driving range. Hij begon nooit cold-turkey. Hij wilde zich altijd in alle rust voorbereiden op een ronde.

Leon wilde altijd het beste uit zichzelf halen.

Rustig stond hij op en sjokte richting de pro-shop om zich te melden. Zijn auto klikte zich automatisch achter hem op slot.

De twee deuren van de pro-shop stonden uitnodigend open om iedere potentiële bezoeker vriendelijk te verwelkomen. Vanachter de aanmeldbalie keken Pieter en Jeroen vrolijk naar het zonovergoten pad waarover Leon kwam aangelopen.

Alsof ze speciaal voor hem daar waren gaan zitten.

Verder was de pro-shop verlaten.

‘Hé, daar hebben we Leon’, riep Jeroen.

‘Wat zijn we blij dat jij er bent, man. Zo’n dinsdag in juni hebben we zelden meegemaakt. Prachtig weer, maar geen mens in de baan.’

‘Ja, het kan kennelijk ook te heet’, antwoordde Leon.

‘Ik moet eerlijk bekennen dat ik ook nog even heb getwijfeld. Maar ik wilde jullie niet in de steek laten.’

Dit laatste zei hij met een grote grijns en een kleine knipoog.

‘Nou, je medespelers zijn er al hoor. We weten dat jij niet graag alleen speelt en we dachten dat het druk zou worden, dus hebben wij gisteren twee gasten aan jouw flight toegevoegd. Maar als je wilt kun je ook eerder of later weg, er is plek zat.’

‘Nee hoor, ik vind het juist leuk om met anderen te lopen.’

‘Ze zijn er al en zitten op het terras. Je kunt ze niet missen. Een leuke vrouw van een jaar of vijfendertig met haar man.’

‘Ik ga eerst nog even inslaan’, antwoordde Leon, ‘maar ik zie ze zo wel in de baan. Tulpenlus was het toch?’

‘Nee Dijkfus, om 13:09’

‘Ook goed’

‘Veel plezier!’

Met een vrolijk ‘Jullie ook’ liep Leon de pro-shop uit naar de ballenautomaat. Hij tankte twee mandjes ballen en liep vervolgens naar de driving range om zijn ballenooft over het brede, met doodse vlaggen en een vatenkunstwerk gesierde oefenveld te zaaien.

De zon brandde op zijn huid en Leon veegde het zweet van zijn voorhoofd. Zijn shirt was nat en de bescheiden pijpjes van zijn short kleefden aan zijn benen.

Nadat hij zijn laatste bal had geslagen, die tot zijn grote genoegen vrijwel precies landde waar hij hem had bedoeld, zo’n halve meter van vlag nummer 9, schuifelde Leon naar de putting green. De meeste winst maak je immers op de vierkante meters van het kortgeschoren gras. Met zijn putter tikte hij behoedzaam en geroutineerd vier ballen achter elkaar richting de uitverkoren vlag. Niet slecht. Eén erin, de rest binnen een metertje. Met drie welgemikte slagen maakte hij het karwei af. Hij keek op de klok en zag tot zijn schrik dat het veel later was dan hij had gedacht. Op hole 1 van de Dijkklus zag hij een jonge vrouw met naast haar een man die ongeduldig met zijn driver oefenswings stond te maken.

Verdorie het was al 13:07. Hij had nog een tweede flesje drinken willen halen, maar daar was nu geen tijd meer voor.

Op een draffe liep hij naar de teebox van de Dijkklus.

2

Hole 1 Dijklus

‘Hoi, ik ben Leon’, zei hij terwijl hij op het stel toesnelde.

‘Ik ben Jeffrey, aangenaam’ zei de man.

‘Dag Jeffrey Aangenaam’ grapte Leon.

De man was even in verwarring. Kennelijk begreep hij niet dat Leons opmerking grappig bedoeld was, want hij zei:

‘Nee, ik heet geen Jeffrey Aangenaam. Ik bedoelde aangenaam kennis met u te maken. Ik heet Jeffrey de Boer.’

Leon besloot maar niet uit te leggen dat hij een grapje had willen maken en wendde zich tot de vrouw die even verderop een aantal ballen uit haar golf tas stond te vissen.

‘Hallo, ik ben Leon’, stelde hij zich nogmaals voor.

‘Dag Leon. Ik ben Dee’, zei de vrouw terwijl ze zich omdraaide.

Ze keek hem aan vanonder een lange pony, haar gave gezicht werd omlijst door ravenzwart steil haar. Haar welgevormde mond begroette hem met een ontwapenende glimlach. Haar helderblauwe ogen werden geaccentueerd door twee onnatuurlijk strakke wenkbrauwen. Op een of andere manier kwam de vrouw hem bekend voor, maar hij had geen flauw idee waar hij haar van zou moeten kennen. *Leuk stel. Die passen goed bij elkaar zo te zien. Beiden ongeveer even oud. Allebei sportief postuur, misschien zou je zelfs kunnen zeggen afgetraind.*

Met enige weemoed keek Leon naar zijn eigen beginnende buikje en dacht hij terug aan de tijd, zo’n dertig jaar geleden, dat hij ook nog een redelijk atletisch lichaam had.